

Umeminne

De vita radhusen längst ner mot Mariehemsängarna. Där bodde vi.

Vårvinterljuset mot skogen. Tittade länge på tystnaden från köksfönstret.

Barnen kunde gå fritt. Bilfritt mot skola och centrum. Som i en Bullerbydoftande mäklarannons. Och en sån bra en lärare de hade.

Körde moppe utan hjälm till affärn. Var ju kort bit.

Men så kom det där regnet. Med det farliga från Tjernoby1. Ta in barnen!

Sen var det slut med å åka till Ammarnäs och hämta renkroppar med släp. Styckningen hos syrran. När jag skar mig i fingret som vanligt, lindade papper om och höll det högt, och sa
Följ mig, jag är vägen, sanningen... Leken tog som slut sen.

Och nu har de glömt. Bygg mera kärnkraft, i valrörelsen. Herreminje!

Men nog var det en annan tid. Jo, fram tills då. Palme innan också.

Vi fortsatte med ”bricka” på fredagskvällarna, uppdelat godis till alla i kaffekoppar, läsk, ja, kusinerna med. De vuxna drack vin. Och pratade. Nej, vi bråkar inte, vi diskuteerar.

Så flyttade vi. Det blev sig inte likt sen. Ja, herreminje!

Margaretha Simm

H

Y

P